

Carry Slee

Your choice

Lover of Loser

δ

Dit is een gave foto! Eva schuift hem met de muis naar de andere foto's. Wauw! Het is al het zoveelste ontwerp dat ze heeft gemaakt, maar dit wordt echt een supermooie. Ze had nooit gedacht dat ze vanavond zo ver zou komen. Het komt haar wel goed uit, want ze wil de afdruk zaterdag op het T-shirt printen. Ze ziet nog een foto. Die past er ook goed bij. Vol spanning kijkt ze naar haar beeldscherm. Ze is zo ingespannen bezig dat ze niet merkt dat haar stiefvader binnenkomt.

'Dat ziet er stoer uit!' Hij buigt zich over haar heen. Eva schrikt.

'Ik ben het maar,' zegt Willem. 'Je hoeft niet van mij te schrikken, hoor.'

Hij streelt haar wang. Eva verstijft. Laat me alsjeblieft los, denkt ze. Ze houdt haar adem in als zijn hand over haar hals gaat. Ze voelt zijn ogen op haar borsten branden. 'Weet je dat je steeds meer op je moeder gaat lijken?'

Eva durft bijna niet te ademen. Ga weg, denkt ze. Maar Willem is nog lang niet van plan weg te gaan.

'Je zit veel te gespannen te werken.' En hij masseert haar schouders. 'Ga maar door, hoor,' zegt hij.

Maar Eva kan helemaal niet doorgaan met haar collage.

Ze kan helemaal niks meer. Hoe lang blijft hij daar nog staan?

'Jij wordt vast een heel beroemde modeontwerpster,' zegt Willem, terwijl zijn handen langzaam over haar armen heen en weer bewegen. 'Voor wie maak je dit?'

'Voor... voor een jongen uit mijn klas,' zegt Eva.

'Je hebt het er maar druk mee.'

Willem heeft gelijk. Iedereen wil wel een T-shirt kopen van Eva. Ze krijgt de ene bestelling na de andere.

'Je hebt er toch laatst een voor Julia gemaakt?'

'Die was voor Jesse,' zegt Eva. 'Dat is haar vriendje.'

Julia heeft 'm cadeau gegeven.'

'En jij?' vraagt Willem. 'Heb jij al een vriendje?'

'Nee,' zegt Eva.

'Zo'n mooi meisje als jij kan toch wel verkering krijgen?'

Willem legt zijn wang in haar hals.

Eva voelt zijn wang langzaam omhoog bewegen.

Nee, denkt ze. Ze heeft het gevoel dat ze van ellende onder zijn handen flauwvalt, maar dan gaat de bel.

'Ah, daar zul je de buurman hebben, die komt even mijn boormachine lenen.'

Willem laat Eva los en loopt weg.

'Ik ga slapen,' roept ze Willem na. Ze moet er niet aan denken dat hij straks terugkomt. Voor de zekerheid doet ze de deur van haar kamer op slot. Ze voelt dat ze trilt. En dan moet ze opeens huilen. Dat gebeurt telkens als ze met Willem alleen is geweest. Ze is bang voor hem. Ze pakt haar telefoon en toetst Julia's nummer in.

'Hoi!' roept haar vriendin vrolijk. 'Ik wilde je net bellen. Ik heb het T-shirt aan Jesse gegeven. Helemaal in de roos. Hij was er hartstikke blij mee. Wat denk je? Hij heeft me gezoend waar iedereen bij was. Hoe vind je dat? Nou weet iedereen van ons. Hé, ben je niet blij voor me? Wat is er?' vraagt Julia geschrokken als Eva geen antwoord geeft. 'Huil je?'

'Hij kwam weer in mijn kamer,' snottert Eva.

'Wat deed hij dan?'

'Hij masseerde mijn schouders...'

'Dat is toch lief!' zegt Julia. 'Dat doet mijn vader ook wel eens. Jij bent geen vader gewend, dat komt omdat je altijd met je moeder hebt gewoond. Maar dat doen vaders. Daar bedoelen ze niks mee.'

'Ik vind het eng,' zegt Eva.

'Zit hij dan aan je borsten, of aan je billen?' vraagt Julia.

'Nee,' zegt Eva.

'Nou dan, hou dan op, Eef. Dit is te gek, hoor. Toen hij je de vorige keer troostte was je ook al zo in de war.

Het is goed voor je dat Willem bij jullie is komen wonen.

Zo meteen schrik je als een jongen dat bij je doet. Echt hoor! Moet je die stiefvader van Iris zien. Die geeft niks om Iris, dat vertelde ze toch vorige week toen we naar het sportveld fietsten? Willem is hartstikke lief. Laatst toen we in de Allerliefste zaten en hij langskwam, gaf hij een rondje.' 'Je hebt gelijk,' zegt Eva. 'Ik stel me aan.' 'Vertel dan nou maar hoe het met het T-shirt van Sjoerd gaat,' zegt Julia. 'Het wordt gaaf!' zegt Eva. 'Ik ga nog even door, dan kan ik morgen de print afdrukken.' 'Ja ja, wel toevallig dat jij altijd op zaterdag gaat. En dan zeker dat lekkere ding uit de printshop versieren. Ik heb je wel door!' lacht Julia. 'Ik wil hem nou wel eens zien. Ik denk dat ik morgen ook maar even op onderzoek uitga in de printshop.' 'Nee, dat doe je niet!' roept Eva. 'Je laat het, hoor, je gaat er niet heen. Als je het toch doet dan... dan...' 'Ik doe het toch,' lacht Julia en voordat Eva iets kan zeggen, verbreekt ze de verbinding. Eva moet lachen. Wat is het toch een gek! Ze ziet het haar zo doen. Julia heeft haar wel weer opgevrolijkt. Ze moet zich ook niet zo druk maken om Willem. Ze weet gewoon niet hoe het is om een vader te hebben, daar heeft haar vriendin gelijk in. Ze moet eraan wennen. En ze kruipt weer achter de computer.

Mees zet de volumeknop van zijn muziek voluit. Daarna pakt hij zijn gitaar en speelt voor de vierde keer zijn lievelingsnummer mee.

‘Ik heb het!’ roept hij blij als het nummer is afgelopen. Hij wil Sem bellen om het te vertellen. Als hij zijn telefoon te voorschijn haalt gaat de deur van zijn kamer open.

‘Hé pa, moet je horen hoe goed het gaat. Ik kan het nummer helemaal spelen! Het gaat fantastisch.’

‘Heb jij maandag geen wiskundeproefwerk?’ vraagt zijn vader.

‘Het is pas vrijdag,’ zegt Mees. ‘Luister nou even.’

‘Ik zou er nu maar aan beginnen. In het weekend kom jij nooit aan werken toe, dat weet je best. Jij kunt nu wel denken dat je gitaar het belangrijkste op de wereld is, maar je zal toch je diploma moeten halen. Je komt niet eens op het conservatorium zonder diploma. Weet je wel...’

Nee hè. Mees moet ervan zuchten. Toch niet weer dezelfde preek. Hij wil niet eens naar het conservatorium, hij wil in een band spelen. Maar daar snapt zijn pa toch niks van.

Mees wacht tot zijn vader uitgesproken is.

‘Dus jij bergt nu je gitaar op,’ zegt zijn vader. ‘En je gaat aan je proefwerk. Anders mag je straks niet naar het park.’ Zijn vader draait zich om en loopt weg. Mees kijkt naar zijn gitaar. Hij moet het nummer nog één keer spelen. Het was zo’n kick dat het lukte. Hij wacht tot hij beneden de kamerdeur dicht hoort slaan.

‘Sorry pa,’ zegt hij en hij zet zijn koptelefoon op en begint heel zachtjes te spelen.

‘Gaaf!’ zegt hij hardop. ‘Ik kan het echt.’ Hij bergt zijn gitaar op en slaat zijn wiskundeboek open. Mees bestudeert de eerste som, maar hij snapt er helemaal niks van. Dat komt omdat hij vandaag onder wiskunde een heel goede inval kreeg voor een song. Hij móest het wel opschrijven. Hij liet het aan Sem zien.

Die vond het ook mooi. Zo'n ingeving mag je niet frustreren door wiskundesommen. Daar was Sem het helemaal mee eens.

Mees bestudeert nog een keer het hoofdstuk. Welke sadist heeft dit vak uitgevonden? De getallen dwarrelen voor zijn ogen.

Hij kan er niks logisch in ontdekken. Drie keer leest hij het voorbeeld door en dan slaat hij het boek dicht. Sem moet maar wat groter schrijven, dan haalt hij ook een voldoende.

'En?' vraagt zijn vader als hij een uurtje later met zijn gitaar beneden komt.

'Volgens mij moet het maandag lukken,' zegt Mees.

'Mooi zo,' zegt zijn vader. 'Daar vertrouw ik op.'

Mees loopt met zijn gitaar de deur uit. Ik heb niet gelogen, pa, denkt hij. Als Sem inderdaad groot schrijft, dan scoor ik wel een zeventje.

De anderen zijn er al als Mees aan komt lopen. Sem komt naar hem toe. 'Ik weet hoe ze heet,' zegt hij.

'Wie?'

'Ja, wie nou? Dat stuk dat elke zaterdag bij jou in de printshop komt,' zegt Sem. 'Wie anders. Ze heet Julia.'

'Daar trap ik niet in,' lacht Mees. 'Leuk bedacht. En dan heet ik zeker Romeo.'

'Ze heet echt Julia,' zegt Sem.

'Hoe weet je dat dan?'

'Een onderzoekje,' lacht Sem. 'Dat had je niet gedacht, hè?'

Als ze nu zaterdag bij jou in de printshop komt, kun je haar aanspreken. Je weet nu hoe ze heet.'

'Ik wil eerst weten hoe je aan haar naam komt,' zegt Mees.

'Jesse, een jongen uit mijn broertjes klas kwam bij ons met een heel gaaf T-shirt. Er zat een vet coole print op. "Hoe kom je daar nou aan?" vroeg ik. Hij vertelde dat een of andere chick het voor hem had gemaakt en toen zei hij haar naam: Julia.

Ze maakt voor iedereen T-shirts. "Print ze die zelf?" vroeg ik.

Wat denk je dat hij zei? "Die worden in de printshop geprint."

Op dat moment ging er bij mij een belletje rinkelen. Julia dus.

Je moet haar aanspreken als ze weer komt. "Ha Julia," zeg je

dan, “ik hoor dat jij van die gave T-shirts voor iedereen maakt.” En dan bestel je er een. Simpel kan niet. Nou, wat zeggen we dan? Dank je, Sem, dat heb je weer goed voor me geregeld.’

‘Dat ga ik echt niet doen, hoor,’ zegt Mees. ‘Ik ga haar heus niet zomaar aanspreken.’

‘Natuurlijk wel,’ zegt Sem. ‘En anders piep je mij maar op als ze er is: dan doe ik het voor je.’

‘Jij bemoeit je nergens mee,’ zegt Mees.

‘Hallo,’ wordt er geroepen. ‘Krijgen we nog muziek vanavond?’ Mees haalt zijn gitaar uit de hoes en loopt naar hen toe.

‘Kennen jullie dit?’ En hij begint het nummer te spelen. Sem valt hem bij met zijn bas.

‘Gaaf!’ roept Sophie. ‘Jullie hebben echt talent.’

‘Jullie moeten een band oprichten,’ juicht Renate.

‘Als Mees nog tijd heeft voor zijn gitaar,’ zegt Sem. ‘Die krijgt binnenkort verkering.’

‘Wat? Ben je verliefd?’ roepen ze. ‘Op wie?’

‘Die gast is maf,’ zegt Mees. ‘Ik ben helemaal niet verliefd.’ Maar hij wordt wel rood.

Eva doet de deur van haar kamer open en sluipt naar het trapgat. Ja hoor, haar moeder en Willem zitten nog te ontbijten. Ze wacht wel tot ze klaar zijn. Ze heeft toch geen haast. Het is zaterdagochtend. Ze blijft liever nog even op haar kamer dan dat ze samen met Willem en haar moeder moet ontbijten. Haar moeder praat toch alleen maar met Willem. Eva hoort voetstappen in de gang. De voordeur slaat dicht. Die is weg, denkt Eva. Op zaterdag gaat Willem altijd sporten. Ze rolt haar collage op en gaat de trap af. Beneden ziet ze haar moeder voor het raam staan. Ze zwaait Willem uit. Mij heb je nooit uitgezwaaid, denkt Eva. Maar ja, wat doet haar moeder nou wel met haar? Eigenlijk weet ze niks van haar. Soms is Eva wel eens jaloers op Julia. Julia heeft niet alleen een lieve moeder, maar ook nog een grote broer met wie ze heel goed kan opschieten. Eva wilde dat ze zelf ook een broer had. Dan waren ze tenminste met z'n tweeën en voelde ze zich niet zo alleen. Julia's moeder leeft altijd met Julia en Mike mee, maar Eva vertelt bijna nooit meer iets thuis. Vroeger nog wel, maar haar moeder luistert toch nooit. Laatst vertelde ze iets over school en toen praatte haar moeder er dwars doorheen. Sinds Willem bij hen woont, is het alleen maar erger geworden. Ze is alleen maar op hem gericht. Eva heeft vaak het gevoel dat ze haar weggijkt. Dan gaat ze maar naar boven. Met een bak cornflakes komt Eva de kamer in. Haar moeder zit achter de computer. 'Goeiemorgen,' zegt Eva. 'O, ben jij het. Je ruimt die rommel wel weer op, hè?' zegt haar moeder. 'Ik heb net alles netjes gemaakt. Ik blijf niet aan de gang.' Eva eet haar cornflakes op. Als ze de spullen heeft afgewassen, rolt ze haar collage op tafel uit. Ze is nog niet tevreden. Ze had

het gisteravond af willen maken, maar na die stress met Willem lukte het niet meer.

‘Ga je dat hier doen?’ vraagt haar moeder als Eva begint te knippen. ‘Dat gescharrel achter me stoort me. Zo meteen maak ik nog fouten. De administratie doen is toch al niet zulk leuk werk. Ik ben zo naar de zaak, dan heb je de rest van de dag het rijk voor je alleen.’

‘Wat zijn we weer hartelijk,’ zegt Eva.

‘Wat nou hartelijk?’ zegt haar moeder. ‘Je hebt toch een eigen kamer? Hier maak ik uit wat er gebeurt. In jouw kamer ben jij de baas. Daar valt niemand je lastig.’

‘O nee?’ zegt Eva. ‘Gisteravond kwam Willem anders zomaar mijn kamer binnen.’

‘Dat hoorde ik,’ zegt moeder. ‘Hij kwam naar je collage kijken. Dat is toch alleen maar lief van hem? Hij weet dat ik het druk heb en dan wil hij jou wat aandacht geven. Bij jou is het ook nooit goed, hè?’

‘Ik vind het helemaal niet zo fijn dat hij ongevraagd mijn kamer in komt,’ zegt Eva. ‘Kun je dat niet tegen hem zeggen?’

Nu komt haar moeder achter de computer vandaan.

Ze gaat tegenover Eva zitten.

‘Je begrijpt toch wel dat ik Willem daar heel erg mee zou kwetsen. Hij geniet er juist zo van om bij je te komen. Wat is daarop tegen?’

‘Hij doet klef,’ zegt Eva.

‘O, je haalt je weer iets in je hoofd,’ zegt haar moeder.

‘Terwijl hij het alleen maar lief bedoelt. Jij doet hem aan Roos denken. Jouw kamer, je muziek, het hele leventje, eigenlijk alles. Jullie zijn toevallig van dezelfde leeftijd. Hij mist zijn dochter. Het is verschrikkelijk voor hem dat hij Roos niet meer ziet.’

‘Waarom belt hij haar dan niet op?’ zegt Eva. ‘Voor Roos is het toch ook erg dat ze nooit meer iets van haar vader hoort? Hij laat haar gewoon stikken.’

‘Dat doet hij voor haar eigen bestwil,’ zegt haar moeder. ‘Zijn ex kan er niet tegen als Roos nog contact met Willem heeft. Ze raakt er helemaal van in de war. Dat zou het voor Roos

alleen maar erger maken. Willem weet hoe labiel die vrouw is. Eigenlijk offert hij zich op voor Roos. Het is maar tijdelijk. Over een jaar of vijf, als Roos het huis uit is, dan wordt alles anders. En jij hoeft je nergens druk om te maken. Jij noemt het klef, maar het zijn vaderlijke gevoelens. Die moet hij kwijt. Maar, nee hoor, madam wil weer dat ik er wat van zeg. Hoe verzin je het? Wat ben je toch ongevoelig.'

'Ik ben niet ongevoelig!' roept Eva kwaad. Ze springt op en loopt naar boven. Ze ploft zuchtend op haar bed. Waarom krijgt ze nou altijd ruzie met haar moeder als ze iets wil bespreken? Zij kan er toch niks aan doen dat ze het benauwd krijgt als ze alleen met Willem is? Als hij nu haar kamer in zou komen, schoot ze zo weer in de stress. Haar moeder kan toch ook wel een beetje begrip voor haar tonen? Ach, laat ze er maar over ophouden. Ze is er al zo vaak verdrietig over geweest. Ze heeft nou eenmaal niet zo'n geluk met haar moeder. Ze kan beter haar collage afmaken, dan kan ze naar de printshop. Nu moet ze opeens om zichzelf lachen. Gaat het haar nou om het T-shirt of om die leuke boy in de printshop?

In de printshop rent Mees maar heen en weer. Het is loeidruk vandaag. Het lijkt wel of iedereen iets wil laten printen. Net nu hij helemaal in zijn eentje staat. Het ergste is nog dat hij er niet bij is met zijn hoofd. Hij moet steeds aan Julia denken. Zal hij doen wat Sem heeft gezegd? Haar aanspreken als ze vandaag langskomt? Hij heeft gisteravond in zijn bed wel honderd keer geoefend wat hij dan gaat zeggen. Hoi Julia, een van mijn vrienden heeft een superstoer T-shirt. Het schijnt dat jij dat hebt ontworpen. Kan ik er ook een bij je bestellen? Mees zucht. Is dat niet veel te doorzichtig? Hij kent die hele Jesse niet. Straks vraagt ze het aan Jesse. Ken jij die jongen van de printshop? Welke jongen? Nooit van gehoord. Dat is dan wel een afgang. Hij kan die Jesse er natuurlijk ook buiten laten en vragen of het klopt dat je bij haar T-shirts met gave prints kunt bestellen. Mees weet het niet. De laatste keer lachte ze wel heel lief naar hem, maar misschien verbeeldde hij zich dat maar.